

Полонений принц : роман

К. С. Пакат

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Пухлій М.М.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог

— Ми чули, ваш принц, — промовила пані Йокаста, — тримає власний гарем. Ці раби потішать будь-якого традиціоналіста, але я попрохала Адраста підготувати на додачу дещо надзвичайне, особистий подарунок для вашого принца від короля. Так би мовити, неограничений самоцвіт.

— Його величність уже виявив велику щедрість, — відповів радник Гійон, посол Веру.

Вони прогулювались оглядовою галереєю. Гійон пообідав смаковитим м'ясом зі спеціями, загорнутим у виноградне листя, поки уважні раби опахалами відганяли від його лежачого тіла полуденну спеку. Він відчував, що готовий великодушно визнати: цей варварський край має свої принади. Їжа тут примітивна, зате раби бездоганні: безвідмовно покірні й навчені бути непомітними та завбачливими, не те що розбещені пестуни при верійському дворі.

Галерею прикрашали дві дюжини виставлених напоказ рабів. Усі були або оголені, або ледь одягнені у прозорі шовки. На шиях раби носили золоті нашійники, прикрашені рубінами й танзанітами, а на зап'ястках — золоті браслети. Вони були суто декоративні. Раби стояли на колінах, демонструючи добровільну покірливість.

Вони мали стати дарунком нового короля Ак'єлосу регентові Веру — і вельми щедрим дарунком. Саме тільки золото вартувало невеличкого статку, а раби, безумовно, належали до найвишуканіших у Ак'єлосі. Гійон уже нишком придивився для себе одного з палацових рабів — скромного юнака з прекрасним струнким станом і темними очима, обрамленими густими віями.

Коли вони дісталися віддаленого кінця галереї, Адраст, доглядач королівських рабів, шпарко вклонився, звівши до купи підбори зашнурованих брунатних черевиків зі шкіри.

— А, ось ми й дійшли, — всміхнулася пані Йокаста.

Вони пройшли далі, до передпокою, і Гійон вирячив очі.

Там перебував зв'язаний і під посиленою охороною раб, подібних до якого Гійон іще не бачив.

Він мав сильні м'язи, показну зовнішність, і на ньому не було ланцюгів-оздоб, що прикрашали інших рабів у галереї. Його пута були справжніми. Зап'ястки йому зв'язали за спиною, а його ноги й тулуб були обвиті товстими шнурами. Попри це, здавалося, ніби міць його тіла не стримує майже ніщо. Його темні очі люто блискали над кляпом, а придивившись до дорогих шнурів, що обвивали його тулуб і ноги, можна було побачити червоні рубці: він завзято пручався у своїх путах.

У Гійона майже панічно прискорився пульс. Неограничений самоцвіт? Цей раб більше скидався на дику тварину — нічого спільного з двадцятьма чотирма ручними кошенятами, які стояли вздовж коридору. Неприховану силу його тіла ледве тримали під контролем.

Гійон поглянув на Адраста, який тримався позаду, так наче присутність раба його бентежила.

— Усіх нових рабів спутано? — запитав Гійон, намагаючись повернути самовладання.

— Ні, лише він. Тобто його... — Адраст завагався.

— Так?

— Він не звик до того, щоб ним розпоряджалися, — промовив Адраст, тривожно скосивши погляд на пані Йокасту. — Його не вишколено.

— Принц, як ми чули, любить виклики, — додала пані Йокаста.

Знову поглянувши на раба, Гійон спробував притлумити свою реакцію. Було вкрай сумнівно, що цей варварський дарунок привабить принца, чий почуття до диких мешканців Ак'елосу, м'яко кажучи, не відзначалися теплотою.

— Чи має він ім'я? — запитав Гійон.

— Ваш принц, ясна річ, має право назвати його як заманеться, — сказала пані Йокаста. — Але, на мою думку, короля неабияк потішило б, якби він звав раба Дамен, — її очі заблищали.

— Пані Йокасто, — озвався Адраст, неначе протестуючи, хоча таке, звісно, було неможливо.

Гійон по черзі поглянув на кожного з них і зрозумів, що від нього очікують якогось коментаря.

— Це, безумовно... цікавий вибір, — сказав Гійон. Насправді він жахнувся.

— Так уважає й король, — відповіла пані Йокаста, злегка розтягнувши губи.

Його ра биню Лікеос убили, швидко рі зонувши мечем по горлу. Вона б ула палацовою ра бинею, не навчалася б ою й відзначалася такою милою покірністю, що, якби він наказав, стала б на коліна й підставила б горло під удар. Їй не дали шансу ні на покору, ні на опір. Вона б еззвучно опала, і її б ліді кінцівки лежали на б ілому мармурі нерухомі. Під нею мармуровою підлогою почала неквапливо ро зтікати кров.

— Схопити його! — промовив один із вояків, що висипали до кімнати, чоловік із прямим каштановим волоссям. Можливо, Дамен допустив це, бо просто був вражений, але тієї миті двоє з вояків напали на Лікеос і зарубали її.

Наприкінці першої сутички троє з вояків були мертві, а Дамен мав при собі меч.

Бійці, що стояли навпроти нього, вагалися й не підходили.

— Хто вас послав? — запитав Дамен.

— Король, — сказав вояк із прямим волоссям.

— Батько? — він мало не опустив меч.

— Кастор. Твій батько мертвий. Узяти його.

Дамен був природженим бійцем, чії вміння вирости із сили, природної схильності й ненастанної практики. Проте цих бійців

послав до нього той, хто чудово знав усе це, а також не недооцінював кількості вояків, яка знадобиться, щоб здолати таку людину, як Дамен. Перевершений числом, Дамен не протримався довго: його схопили, скрутивши руки за спиною й приставивши до горла меч.

Відтак він наївно очікував, що його вб'ють. Натомість його побили, спутали, а коли він вирвався й завдав напрочуд великої шкоди як на беззбройну людину, знову побили.

— Заберіть його звідси, — сказав вояк із прямим волоссям, витираючи тильним боком долоні тонку цівку крові на скроні.

Дамена закинули в камеру. Його розум, який мислив прямо й відверто, не міг осмислити того, що відбувалося.

— Відведіть мене до брата, — виміг Дамен. Вояки засміялися, один копнув його в живіт.

— Твій брат і віддав наказ, — глузливо відповів один із них.

— Брешеш. Кастор — не зрадник.

Але двері його камери з грюкотом зачинилися, і в Даменові вперше здійняв голову сумнів.

Він був наївним, зашепотів тихий голос, він не очікував, не бачив — чи, може, відмовлявся бачити, не ймучи віри похмурим чуткам, що, здавалося, нехтували честю, з якою син має поводитися в останні дні батька — хворого та при смерті.

Уранці, коли по нього прийшли, він, зрозумівши все, що сталося, і побажавши зустріти свого полонителя з відвагою й гіркою гордістю, дозволив зв'язати собі руки за спиною, стерпів грубе поводження й покрокував уперед, коли його сильно штурхнули між плечі.

Коли ж до нього дійшло, куди його ведуть, він знову несамовито запручався.

Зала б ула по-простому вирізьблена з білого мармуру. Підлога, також мармурова, була трохи похила й закінчувалася непримітним

вирізьбленим жолобом. Зі стелі звисала пара кайданків, в які Дамена закували проти його волі, витягнувши руки над головою, поки він щосили опирався.

То були рабські купальні.

Дамен виривався з пут. Вони не піддавалися. Зап'ястки в нього вже вкрилися синцями. По цей бік води лежали принадною купкою всілякі подушки й рушники. Серед подушок виблискували, мов самоцвіти, пляшки різної форми з кольорового скла, в яких містилися різні олії.

Вода була напахчена, молочно-біла та прикрашена трояндовими пелюстками, що повільно тонули. Усі красивості на місці. Цього не могло бути. Дамен відчув у грудях приплив люті, обурення, а десь за ними — нове почуття, що звивалося й нуртувало в животі.

Один із вояків знерухомив його, вправно схопивши ззаду. Другий заходився роздягати.

Даменів одяг хутко розстебнули та зняли. Сандали зрізали з ніг. Дамен стояв у кайданах, голий; від приниження йому пекло щоки, наче від пари, а вогке тепло купалень огортало його шкіру.

Вояки відступили до арки, де їх відпустила чоловіча постать із гарним точеним обличчям, що видавалося знайомим.

Адраст був доглядачем королівських рабів. То була престижна посада, віджалувана йому королем Теомедом. Дамена ледь не засліпила хвиля потужного гніву. Прийшовши до тям, він побачив, як Адраст глипає на нього.

— Ти не посмієш торкнутися мене, — сказав Дамен.

— У мене накази, — мовив Адраст, хоч і тримався на віддалі.

— Я тебе вб'ю, — пообіцяв Дамен.

— Можливо... жінка... — проказав Адраст, відступив на крок і зашепотів на вухо одному з прислужників. Той уклонився й покинув залу.

За кілька секунд увійшла рабиня. Вона була спеціально дібрана й задовольняла всі відомі смаки Дамена. Шкіра в неї була біла, як мармур купалень, а жовте волосся було просто заколите й відкривало елегантну шию. Її повні груди гарно вимальовувалися під серпанком, було трохи видно рожеві соски.

Дамен стежив за її наближенням із такою самою настороженістю, з якою стежив би за рухами супротивника на полі бою, хоча його вже не раз і не двічі обслуговували раби.

Її рука піднялася до застібки на плечі. Рабиня оголила вигин грудей, струнку талію; серпанок з'їхав їй на стегна, а тоді — ще нижче. Її вбрання впало на підлогу. Опісля вона взяла ківшик для води.

Оголена рабиня омила Даменове тіло — намилила та сполоснула, не зважаючи на те, як вода ллється по її шкірі та бризкає на округлі груди. Урешті намочила й намилила йому волосся, яке ретельно помила, а наостанок стала навшпиньки й вилила одне невеличке цеберко теплої води йому на потилицю.

Дамен обтрусився, мов пес. Роззирнувся в пошуках Адраста, але доглядач рабів, схоже, вже зник.

Рабиня взяла одну з кольорових пляшечок і вилила з неї трохи олії собі на долоню. Вкрила нею руки й заходилася методично втирати речовину в шкіру Даменові, наносячи її повсюди. Її очі постійно дивилися вниз, навіть тоді, коли її рухи зумисне сповільнялися й вона рухалася впритул до нього. Даменові пальці вчепилися в ланцюги.

— Досить, — мовила Йокаста, і рабиня відскочила від Дамена й умить розпростерлася на мокрій мармуровій підлозі.

Дамен, помітно збуджений, витерпів спокійний оцінювальний погляд Йокасты.

— Я хочу побачити свого брата, — сказав.

— Ти не маєш брата, — відповіла Йокаста. — Не маєш родини. Не маєш ані імені, ані звання, ані посади. Принаймні це ти вже маєш знати.

— Ви очікуєте, що я підкорюся цьому? Щоб мною попіхав... хто — Адраст? Та я йому горлянку вирву.

— Так. Ти вирвав би. Але ти служитимеш не в палаці.

— А де? — беземоційно сказав він.

Йокаста пильно поглянула на нього.

— Що ти зробила? — промовив Дамен.

— Лише, — сказала вона, — обрала одного брата з двох.

Востаннє вони розмовляли в її кімнатах у палаці; вона притиснула руку до його передпліччя.

Скидалася на картину. Її біляві кучері були закручені й ідеальні, а на високому гладенькому чолі та класичному обличчі відбивалася зібраність. Якщо Адраст тримався на віддалі, то її елегантні сандалі спокійними впевненими кроками попрямували мокрим мармуром до нього.

— Нащо лишати мене в живих? — запитав він. — Яку... потребу... це задовольняє? Вийшло хвацько — усе, крім цього. Це така...

Дамен зупинився: Йокаста зумисне неправильно витлумачила його слова.

— Братня любов? А ти справді геть його не знаєш. Смерть — це легко, швидко. А тебе вічно має переслідувати думка про те, що він здолав тебе лише раз — тоді, коли це мало значення.

Дамен відчув, як його лице змінює форму.

—...Що?

Йокаста без страху торкнулася його щелепи. Пальці в неї були тонкі, білі й бездоганно елегантні.

— Розумію, чому ти віддаєш перевагу блідій шкірі, — сказала. — Твоя приховує синці.

Закувавши його в золоті нашийник і браслети, вони ро змалювали йому обличчя.

В Ак'єлосі не існувало табу на чоловічу голизну, та фарба була ознакою раба, і це принижувало. Коли його штовхнули на землю перед Адрастом, він думав, що на світі немає більшого приниження. А тоді побачив обличчя Адраста й помітив, яке воно голодне.

— Виглядаєш... — Адраст пильно дивився на нього.

Руки в Дамена були зв'язані за спиною; також пута обмежували його рухи так, що він міг лише шкандибати. Тепер він розтягнувся на землі біля Адрастових ніг. Піднявся на коліна, та підвестися далі йому завадили руки двох охоронців.

— Якщо ти зробив це заради посади, — мовив Дамен із відвертою ненавистю в голосі, — ти дурень. Ти ніколи не просунешся далі. Він не може тобі довіряти. Одного разу ти вже зрадив задля вигоди.

Від удару його голова рвонула вбік. Дамен провів язиком по внутрішньому боку губи й відчув смак крові.

— Я не давав тобі дозволу говорити, — промовив Адраст.

— Б'єш як пещена підстилка, — сказав Дамен.

Адраст позадкував на крок, побілівши на виду.

— Заткніть йому рота, — наказав він, і Дамен знову запручався, марно вирываючись із рук охоронців. Його щелепи вправно розімкнули, а тоді запхали до рота щедро обмотані тканиною залізні вудила, які швидко зав'язали. Він міг видавати хіба що приглушені звуки, але дивився на Адраста з-над кляпа сердито й зухвало.

— Поки що ти цього не розумієш, — мовив Адраст, — але ще зрозумієш. Ти збагнеш: у палаці, в корчмах і на вулицях кажуть правду. Ти раб. Ти нічого не вартий. Принц Даміанос мертвий.

...

К. С. Пакат. Полонений принц : роман — ознайомчий фрагмент

Далі — у повній книжці «Полонений принц : роман».
nashaknyga.com.ua